

MIÐVIKAN

Petur Højgaard, flekjari

Hjalmar Petersen, flekjari

Hildibjartur Olsen, flekjari

Theodor Dahl, flekjari

Hanni Olsen, avhøvdari

mun frá einum ungum, sum hevði kaffitørn.

“Álvur, væntað tygum, at vit fara inn í morgin, tað er jú jólaaftan, og veðrið er so kalt og ófýsið, og onki er at fáa?” spurdi drongurin við kaffitørninum.

“Vit inn? Nei, kenni eg hann rætt, so fiskar hann, bert tað er veður, tað hava við gjørt á hvørjum jólatúri.

Ikki tí, eg haldi, at hann skuldi lagt á dekkið á jolum og unnað okkum eina hvíld, so vit kundu betur minst Jesubarnið. Tað er jú hann, sum gevur okkum fongin og ræður øllum, men hinir fiska allir, og ongin vil vera verri enn annar, og so er tað gullkálvurin, vit menniskju dansa um”, endar Álvur.

Frívaktin var úti, og teir fyra

við borðið høvdu loyst av. Tað var nakað kaldari, hann var komin høgt, frost var á borðinum.

Tað var lítið sagt tann fyrsta tíman ; livurin frysti niður í borðið, so tað var ikki so arbeiðsligt.

“Gávi eg var heima,” letur í Álvi, sum mest sum av óvart breyt tøgna. “Tú heima, nei, tú ert óðari eftir verðini enn so, at tú unnar tær at

vera heima ein túr, og ikki ein gang á jolum,” heldur Pætur fyri. “Hvat skalt tú ger við pengarnar? Hvør skal arva teg? Var eg gamal drongur, sum tú, lá eg ikki og píndi meg her um jóltíðir,” helt Pætur fram.

Álvur vildi ikki havt talað; men hann lovaði við seg sjálvan, at kom hann heilskapaður heim aftur, so skuldi hansara tvøri fótur ikki aftur til Grønlands um jóltíðir.

Móti kvøldið trílkaði hann gul-ið, tikið varð inn, lagt á dekkið og bundið upp. Nú vóru vónir um at fáa frí á jolum, so jólaløgini, sum Álvur hevði murrað, mentust, sum út leið á kvøldið. Innantanna hevði Álvur lovað, at sum gamal drongur skuldi hann ikki liggja næstu jól, hvørki undir Grønlandi ella heima. Hann hevði fingið nakað at siga Katrinu. Hann visti, at hann átti hana somu stund, fløskan var forsakað.

Hann sovnaði í glaðum ástar-tonkum, og tá hann vaknaði aftur, lógu teir inni í Føroyingahavnini og hildu jól.

Theodor Dahl.

Hetta má sigast at vera ein hendinga góð lýsing av júst hesum partinum av lívinum umborð.

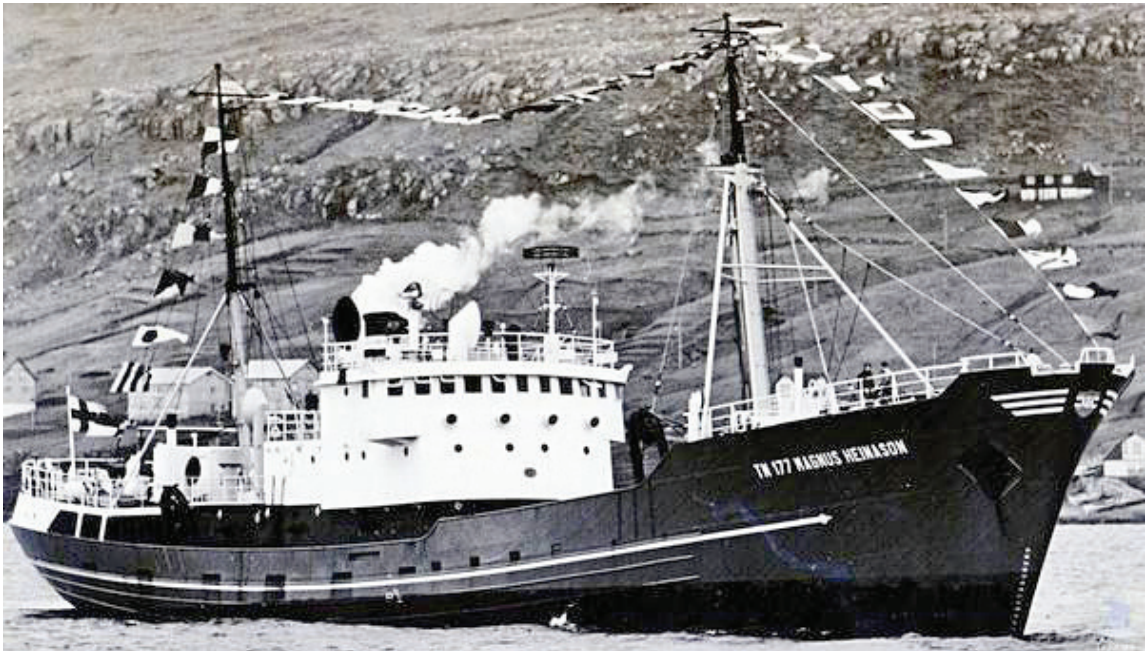
Tað er eisini hugsunarvert, at

av fyra monnum við eitt flekiborð vóru minst tríggar, sum høvdu slíkar gávur, sum her hevur verið talan um.

Tá ið tosað verður um “fasta borð”, merkir hetta, at tá ið fiskiskapurin var vanligur, var eitt flekiborð á hvørji vakt. Men var so nógur fiskur, at neyðugt var at bróta vakt, var eitt eyka borð sett upp.

Komandi Miðvika

Í komandi Miðviku verður um A.C. Lützen, sum 13. juni hevur 200 ára “føðingardag”. Aftaná heldur røðin við Torleif Bech fram.

Magnus Heinason

Fagnaðarkvøða til Hjalmar í Bø á 52 ára degnum

Syngja vil eg til Hjalmar hendan tátt lagsmaður vár, vit virða hann so hátt. Reystmenn er, av góðum rótum rann sum mangu Føroyingur, hann til sjógvin fann.

Niðurlag:
Til-lukku — til-lukku
tillukku Hjalmar í Bø
vit heiðra teg og syngja hesi songvar løg.

Mangan í báti og við ár í hond mangan í bergi, mangan millum lond baldist tú Hjalmar bæði í ódn og logn. Vár ynskjum er at lukkan støðugt er tín ogn.

Dagin í dag er Hjalmar fimmti og tvey – heilsan er góð – tíbetur eingin neyð. Felags í huga ynskjast hesi orð eitt trífalt hurrá – leingi livi frá fastaborð.

Petur Højgaard umborð á Magnus Heinason

Fiskimarkið út á 12 fjórðingar

Lag: Erla kongsdóttir komin er

Nú tjøldur aftur flykkjast um sker, ein merkisdagur upprunnin er, og flokkar nú sita á sandi - tólvmilamark úr nesi og tanga í beinar linjur vit lata teir ganga soleiðis runt um landið.

Ministarar, Krag og Per Hækkerup, teir senda Veðrin til Føroya upp til markið nýggja at verja, og Ingolvur eisini hjálpa skal, tað nýggja markið skal verjast væl, so eingin torir á tað at herja.

Førlúsín á Veðrinum skríður, hon lættir sær á, uppyvir markið flýgur og eftir trolarum man hyggja, tí verjast skal bæði dag og nátt – tá veðrið er ringt ella tað er gott, um teir ikki inni liggja.

Føroyingar allir teir eru nú fróðir, bretar og skotar teir leika nú óðir yvir nýggja markið og lova at setast skal nýggj kvota fyri tann føroyska fiskiflota, tí vit nú góvu teim sparkið.

Hevnd teir lova nú at taka og royna at fáa okkum at slaka, teir vilja nú við okkum tinga. Men Hákun sigur, at støðan er greið, vit siga bara eitt kortanei, frá avgerð vit nú ikki springa.

Tann fiskur, sum svimur um grynnur og mið, skal nú fyri trolarum hava frið, og fiskurin nøríst í hvørjum. Tá trolari hvør um markið er rikin, tá liviligt verður í Føroyum.

Mong kvinnan í Føroyum so glað nú er, tí maðurin ei meira burtur fer, tað er nakað sum vist er. Tann maður sum eigur snellu og bát, kann draga av fiski akkurát nú líka nógv honum lystir.

Grækarismessa ár seksti og fyra. Tá trolarar út um sjómark stýra, vit bera tær fagnar kvøðu. Má hending okkum vignast væl, minnið um dagin um øldir skal liva í Føroya søgu.

Umborð á Magnus Heinasoni grækarismessudag 1964.

Hjalmar Petersen, Bø